

STACY WILLINGHAM

VILKSATUS PIMEDUSES

Inglise keelest tõlkinud Kertu Niilus

*Minu vanematele Kevinile ja Suele
Täna kõige eest.*

Igäüks, kes võitleb koletisega, peaks hoolitsema selle eest, et temast endast ei saaks selle võitluse käigus koletis. Kui vaadata piisavalt kaua kuristikku, vaatab kuristik teid vastu.

Friedrich Nietzsche

PROLOOG

Ma arvasin, et tean, kes on koletised.

Väikese tüdrukuna pidasin neid salapäraseks varjudeks, mis varitsevad mu laokil riiete taga, voodi all või metsas. Tundsin nende kohaolekut oma selja taga, nad liikusid lähemale, kui ma loojuva päikese valguses koolist koju kõndisin. Ma ei teadnud, kuidas seda tunnet kirjeldada, aga ma lihtsalt kuidagi *teadsin*, et nad on seal. Mu keha tajus neid, tajus ohtu, seda, kuidas nahk vahetult enne kipitab, kui käsi pahaaimamatule õlale asetatakse; see on hetk, mil mõistad, et sind vallanud vääramatut tunnet põhjustas silmade kogum, mis võsastunud põõsa tagant su kukalt jõllitas.

Kuid siis pöörad ennast ümber ja silmad on kadunud.

Mäletan seda tunnet, kuidas mu kõhnad pahklud ebatasasel pinnasel väändusid, kui kõndisin üha kiiremini mööda minu maja juurde viivat kruusateed, kui eemalduva koolibussi toss mu selja taga voogas. Varjud metsas tantsisid, kui päike läbi puuokste paisis; minu siluett nägi välja nagu suur hüppeks valmistuv loom.

Hingasin siis sügavalt sisse, lugesin kümneni. Sulgesin silmad ja pigistasin silmalaud kõvasti kinni.

Ja siis ma jooksin.

Jooksin iga päev mööda seda kõrvalist sõiduteed, kodu näis liikuvat aina kaugemale ja kaugemale, selle asemel et läheneda. Mu

ketside alt lendas murutükke, kivikesi ja tolmu, samal ajal kui ma jooksin võidu ... millegagi. Mis iganes *seal oli*, see vaatas. Ootas. Ootas mind. Ma komistasin ketsipaelte otsa, tormasin trepist üles ja põrutasin otse isa väljasirutatud käte soojusesse, tema hingeõhk mulle kõrva sosistamas: „*Ma hoian sind. Ma hoian sind.*“ Tema sõrmed haarasid mu juustest ja mu kopsud kipitasid suurest hingeldamisest. Mu süda rinnus põksus kõvasti, ja mu mõtetesse kerkis vaid üksainus sõna: *turvalisus*.

Või nii ma vähemalt arvasin.

Kartma õppimine peaks olema aeglane protsess. Järk-järguline edasimineku, alustades kohaliku ostukeskuse jõuluvanast kuni voodi all varitseva kollini; täiskasvanutele mõeldud filmist, mida lapsehoidja vaadata lubab, kuni tühikäigul seisva auto toonitud akna tagant jõllitava meheni, kes sind vaid sekundiks liiga kauaks vaatama jääb, kui õhtuhämaruses mööda kõnniteed lähed. Näed silmanurgast, kuidas ta läheneb, tunned, kuidas südamelöögid rinnust kaelani ja siis silmade taha liiguvad. See on õppeprotsess, pidev areng ühelt tajutavalt ohult teisele, iga järgnev *asi* on reaalselt ohtlikum kui eelmine.

Kuid mitte minu jaoks. Minu jaoks kukkus hirmu mõiste kokku sellise jõuga, mida mu noorukieas keha polnud kunagi kogenud. See oli nii lämmatav jõud, mis muutis hingamise valuks. Ja sel hetkel, sellel kokkukukkumise hetkel mõistsin, et kolettised ei peida ennast metsas; nad ei ole puude tagant paistvad varjud või pimedates nurkades varitsevad nähtamatud asjad.

Ei, tõelised kolettised on otse meie nina all.

Ma olin kaheteistkümneaastane, kui nendele varjudele hakkas tekkima kuju ja nägu. Need olid üha vähem kummituslikud ja muutusid konkreetsemaks. Tõelisemaks. Kuni hakkasin mõistma, et võib-olla elasid kolettised meie keskel.

Ja oli üks kolettis, keda õppisin kartma üle kõige.

MAI 2019

ESIMENE PEATÜKK

Mu kurk sügeleb.

See on alguses vaevumärgatav. Nagu tõmbaks keegi sule otsaga mööda söögitoru sisemust ülevalt alla. Lükkan keele tagasi kurku ja üritan seda sügada.

See ei toimi.

Loodan, et ma haigeks ei jää. Kas olen viimasel ajal haige inimese läheduses viibinud? Külmetusega inimese? Ma ei saa seda tegelikult kuidagi kindlaks teha. Olen terve päev inimestest ümbritsetud. Ükski neist ei näinud haige välja, kuid külmetushaigus võib olla nakkav enne, kui sümptomid ilmnevad.

Proovin uuesti kurku sügada.

Või äkki on tegu allergiaga. Ambroosiatolmu oli rohkem kui tavaliselt. Tegelikult oluliselt rohkem. Allergiaseade andis sellele kaheksa punkti kümnest. Minu ilmarakendus näitas ühtlaselt punast.

Sirutan käe veeklaasi järele, võtan lonksu. Loksutan vett enne allaneelamist veidi suus ringi.

See ikka ei toimi. Köhatan kurku puhtaks.

„Jah?“

Vaatan enda ees olevat patsienti, kes on pulksirgelt ülisuure nahast lamamistooli külge kinnitatud. Sõrmed ta süles on kokku

põimitud, muidu nii täiusliku käenaha taustal on vaevumärgatavad kitsad läikivad lõhed. Märkan tema randmel käevõru, mis on katse katta kõige koledamat sügavat sakilist lillat armi. Ristikujulise hõbedase ehtega puidust pärlid, mis ripuvad nagu palvehelmed.

Vaatan uuesti tüdruku poole, tajudes tema näoilmet ja silmi. Nendes pole pisaraid, kuid selleks on veel liiga vara.

„Vabandust,“ ütlen ma ja heidan pilgu enda ees olevatele märkmetele, „Lacey. Mul lihtsalt kurgus pisut kõditab. Palun, jätkka.“

„Oh,“ ütleb ta, „olgu. Noh, igatahes, nagu ma ütlesin ... Ma lähen vahepeal lihtsalt nii vihaseks, kas teate? Ja ma ei tea, miks. See viha lihtsalt kasvab ja kasvab ja enne, kui arugi saan, pean ma ...“

Ta vaatab alla käte poole ja lehvitab nendega. Nendel on kõikjal pisikesed sisselõiked nagu klaasikiud, mis on tema sõrmede vahele naha sisse peidetud.

„See on nagu vabanemine,“ ütleb ta, „see aitab mul rahuneda.“

Noogutan, püüdes sügelust kurgus ignoreerida. See läheb aina hullemaks. Võib-olla on see tolmust, ütlen endale – siin on tolmune. Heidan pilgu aknalauale, raamaturiulile, seinal raamitud diplomitele, mida kõiki katab õhuke hall kiht ja mis päikesevalguses säravad.

Keskendu, Chloe.

Pöördun tagasi tüdruku poole.

„Ja miks see sinu arvates nii on, Lacey?“

„Ma just ütlesin. Ma ei tea.“

„Kui sa peaksid oletama?“

Ta ohkab, heidab pilgu kõrvale ja jõllitab pingsalt mitte millegi konkreetse poole. Ta väldib silmsidet. Varsti tulevad pisarad.

„Ma arvan, et sellel on ilmselt midagi pistmist minu isaga,“ ütleb ta ja ta alahuul väriseb kergelt. Ta lükkab oma blonde juukseid otsaesiselt tagasi. „Sellega, et ta lahkus ja kõik muu selline.“

„Millal isa lahkus?“

„Kaks aastat tagasi,“ ütleb ta. Nagu kokkulepitult väljub sel hetkel pisarakanalist üksainus pisar ja libiseb mööda tema tedretähnulist põske alla. Ta pühib selle vihasealt minema. „Ta ei jätnud isegi hüvasti. Ta ei öelnud meile ühtegi kuradima põhjust, miks ta seda tegi. Ta lihtsalt lahkus.“

Noogutan ja kritseldan veel märkmeid.

„Nii et võiks öelda, et sa oled ikka veel isa peale vihane sellepärast, et ta sind niimoodi maha jättis?“

Ta huul hakkab jälle värisema.

„Ja kuna ta ei jätnud hüvasti, ei saanud sa talle öelda, mis tundeid tema käitumine sinus tekitas?“

Ta noogutab nurgas oleva raamaturiuli poole, vältides endiselt minu pilku.

„Jah,“ ütleb ta, „nii võib olla küll.“

„Kas oled ka kellegi teise peale vihane?“

„Ema peale vist. Ma tõesti ei tea, miks. Arvasin alati, et tema peletas isa minema.“

„Olgu,“ ütlen ma, „kas veel kellegi peale?“

Ta on vaikne ja näpib küüntega lahtist nahatükikest.

„Iseenda,“ sosistab ta ega vaevu silmanurkadesse kogunevaid pisaraid pühkima, „selle eest, et ma polnud piisavalt hea, et sundida isa jääma.“

„Viha on normaalne,“ ütlen ma, „me kõik oleme vihased. Ja nüüd, kus sa suudad mugavalt suuliselt väljendada, miks sa vihane oled, saame koos töötada selle nimel, et aidata sul seda tunnet veidi paremini valitseda. Et saaksid seda hallata viisil, mis sulle haiget ei teeks. Kas see tundub hea plaan?“

„See on nii kuradima jabur,“ pomiseb ta.

„Mis on?“

„Kõik. Isa, kõik see. Siin olemine.“

„Mis siin olemise juures jabur on, Lacey?“

„Ma ei *peaks* siin olema.“

Ta hakkab nüüd karjuma. Toetan ennast möödamannes taha-poole ja põimin sõrmed vaheliti. Ma lasen tal karjuda.

„Jah, ma olen vihane,“ ütleb ta, „mis siis? Isa jättis mu maha. Ta jättis mu maha. Kas sa tead, mis tunne see on? Kas tead, mis tunne on olla ilma isata laps? Minna kooli, kus kõik sind vaatavad? Kõik sinust salaja räägivad?“

„Tegelikult tean küll,“ ütlen ma, „ma tean, mis tunne see on. See pole tore.“

Ta muutub nüüd vaikseks, käed süles värisemas, põial ja nime-tissõrm käevõru risti hõõrumas. Üles-alla, üles-alla.

„Kas sinu isa jättis ka sind maha?“

„Midagi sellist.“

„Kui vana sa olid?“

„Kaksteist,“ ütlen ma.

Ta noogutab. „Ma olen viisteist.“

„Mu vend oli viisteist.“

„Nii et sa saad sellest siis aru?“

Sel korral ma noogutan ja naeratan. Usalduse loomine – kõige raskem osa.

„Ma saan aru,“ ütlen ma ettepoole kummardudes, vähendades meievahelist vahemaad. Ta pöörab ennast nüüd minu poole, tema pisaratest märjad silmad puurivad paluvalt minu omadesse. „Ma saan sellest täiesti aru.“

TEINE PEATÜKK

Minu töövaldkond on täis klišeetid – ma tean seda. Kuid klišeede olemasolul on põhjus.

Need lihtsalt vastavad tõele.

Kui viieteistkümnenda-aastane tüdruk läheb žiletiga oma ihu kallale, on sellel ilmselt midagi pistmist ebapiisavuse tunnetega, vajadusega tunda füüsilist valu, et summutada enda sees põlev emotsionaalne valu. Kui kaheksateistkümnenda-aastaselt poisil on probleeme viha talitsemisega, on sel kindlasti midagi pistmist mõne vanematega olnud, lahendamata jäänud tüluga, hüljatustundega, vajadusega end tõestada. Ta peab väljastpoolt tunduma tugev, kuigi on sisemiselt murdumas. Kui kahekümneaastane üliõpilane joob end purju ja magab iga poisiga, kes ostab talle kahedollarise viinakokteili, ja nutab selle pärast hommikul, lõhnab siin madala enesehinnangu järele, igatsus tähelepanu järele, sest ta pidi kodus selle nimel võitlema. Sisemine konflikt selle inimese vahel, kes ta on, ja selle vahel, kes ta tema arvates teiste arust olema peaks.

Probleemid isaga. Ainukese lapse sündroom. Labutuse tulemus.

Need on klišeetid, kuid need vastavad tõele. Ja ma võin seda öelda, sest ma ise olen ka klišeet.

Heidan pilgu nutikellale, kus ekraanil vilgub tänase seansi salvestis: 1:01:52. Vajutan ekraanil „Saada iPhone’i“ ja vaatan,

kuidas väike taimer hallist roheliseks muutub, kui fail minu telefoni jõuab, mis faile minu sülearvutiga sünkroonib. *Tehnoloogia*. Mäletan, kuidas tüdrukuna haaras iga arst mu toimiku, pöörates lehti lehekülge lehekülje järel, samal ajal kui mina istusin igal pool üsna sarnases kulunud lamamistoolis ja vaatasin nende dokumendikappe, mis olid teiste inimeste probleemidega täidetud. Täis selliseid inimesi nagu mina. Millegipärast tundsin ennast tänu sellele vähem üksikuna, normaalsemana. Need nelja sahtliga metallist lukustatud kapid sümboliseerisid võimalust, et saan ühel päeval kuidagi oma valu väljendada, selle sõnadesse panna, selle pärast karjuda või nutta – siis, kui kuuekümneminutine taimer nullitiksus, saime kausta lihtsalt kinni panna ja sahtlisse tagasi panna, lukustades selle hoolikalt ja unustades selle sisu kuni järgmise päevani.

Kell on viis, aeg sulgeda.

Vaatan arvutiekraani, seda failikoonide kogumit, milleks mu patsiendid on taandatud. Nüüd pole enam *sulgemisaega*. Neil on alati võimalus mind üles leida – e-post, sotsiaalmeedia – vähemalt oli enne, kui ma lõpuks alla andsin ja kõik profiilid kustutasin, sest olin väsinud klientide paanilistest sõnumitest, mida nad kõige raskematel hetkedel mulle saatsid. Olen alati tööl, alati valmis, ööpäev ringi avatud kauplus, kus keset pimedust vilgub helendav silt „Avatud“, mis annab endast parima, et mitte kustuda.

Ekraanile ilmub salvestuse märguanne, klõpsan sellel ja panen failile nime – *Lacey Deckler, esimene seanss* –, enne kui keeran ennast arvutiekraanilt eemale ja pööran pilgu tolmusele aknalauale, kus loojuv päike mustuse veel eriti välja toob. Köhina uuesti kurku puhtaks ja köhatan veel paar korda. Kummeldun kõrvale ja haaran puidust nupust, tõmban laua alumise sahtli lahti ja sobran isiklikus kontoriapteegis. Heidan pilgu rohutopsidele, kus on kõike, alates ibuprofeenist kuni keerulisemate nimedega

retseptiravimiteni: alprasolaam, kloordiasepoksiid, diasepaam. Lükkan need kõrvale ja haaran C-vitamiini karbi, tühjendan paki veeklaasi ja segan seda sõrmega.

Võtan paar lonksu ja hakkam e-kirja koostama.

Shannon!

Tõredat reedet! Mul oli just Lacey Deckleriga suurepärase esimene seans – aitäh soovitus eest. Tahtsin ravimite teemat täpsustada. Näen, et talle pole midagi välja kirjutatud. Meie tänase seansi põhjal arvan, et ta võiks võtta väikestes annustes Prozacit. On selle kohta pealt mõtteid? Muresid?

Chloe

Vajutan „Saada“ nuppu ja nõjatun tagasi tooli seljatoele, kummutades ülejäänud mandariinimaitset vee alla. Klaasi põhja jäänud C-vitamiini pulber läheb alla nagu liim, aeglaselt ja raskelt, kattes mu hambad ja keele oranžide terakestega. Saan minutite jooksul vastuse.

Chloe,

Võta heaks! Mulle sobib. Võid selle julgelt ära korraldada.

P.S. Lähme varsti dringile? Tahan kuulda eelseisva SUURE PÄEVA üksikasju!

Shannon Tack, MD

Haaran kontorit telefoni ja valin Lacey apteegi numbri, mis on sama, mida ise sageli külastan – mugav – ja mind suunatakse otse kõneposti. Jätan sõnumi.

„Tere, jah, doktor Chloe Davis siinpool – C-h-l-o-e D-a-v-i-s, helistan Lacey Deckleri retsepti asjus – L-a-c-e-y D-e-c-k-l-e-r – sünniaeg 16. jaanuar 2004. Soovitasin patsiendil võtta kaheksa nädala jooksul kümme milligrammi Prozacit. Ilma automaatse uuenduseta, palun.“

Peatun korraks ja koputan sõrmedega vastu lauda.

„Paluksin ka uuendada teise patsiendi retsepti, Daniel Briggs – D-a-n-i-e-l B-r-i-g-g-s, sünniaeg 2. mai 1982. Xanax, neli milligrammi päevas. Jätkuvalt doktor Chloe Davis. Telefoninumber 555-212-4524. Suured tänud.“

Panen toru hargile ja vaatan telefoni, mis nüüd tummalt alusel lebab. Mu silmad ruttavad tagasi akna poole, loojuv päike muudab mahagonist kontori selliseks oranžiks, mis ei erine eriti klaasi põhja jäänud liimilaadsest ollusest. Heidan pilgu kellale – pool kaheksa – ja hakkam sülearvutit kinni panema ning võpatan, kui telefon ellu ärkab. Heidan sellele pilgu – kontor on praegu suletud ja käes on reede. Jätkan asjade kokku panemist ja eiran helinat, kuni mõtlen, et kõne võib olla apteegist ja küsimus käia retseptide kohta, mille tellimuse ma just esitasin. Lasen sellel enne vastamist veel korra heliseda.

„Doktor Davis,“ ütlen ma.

„Chloe Davis?“

„Doktor Chloe Davis,“ parandan teda, „jah, see olen mina. Kuidas saan teid aidata?“

„Issake, on teid alles keeruline kätte saada.“

Hääl kuulub mehele ja ta naerab parasjagu nõrdinult, nagu oleksin teda kuidagi pahandanud.

„Vabandust, kas te olete patsient?“

„Ma ei ole patsient,“ ütleb hääl, „aga ma olen terve päev helistanud. Terve päev. Teie administraator keeldus minu kõnet

edastamast, seega mõtlesin, et proovin pärast tööpäeva lõppu, äkki suunatakse mind otse teie kõneposti. Ma ei oodanud, et te vastate.“

Kortsutan kulmu.

„Noh, see on minu kontor. Ma ei võta siin isiklikke kõnesid vastu. Melissa edastab ainult minu patsientide kõnesid ...“ Jään äkitselt vait, olles segaduses, miks ma võõrale inimesele ennast ja töökoha sisemisi toiminguid selgitan. Teen hääle karmimaks. „Kas tohib küsida, mis asjus te helistate? Kes te olete?“

„Minu nimi on Aaron Jansen,“ ütleb ta, „ma olen The New York Timesi reporter.“

Mul jääb hingeõhk kurku kinni. Köhatan, kuigi see kõlab pigem lämbumisena.

„Kas teiega on kõik korras?“ küsib ta.

„Jah, kõik on hästi,“ vastan, „paranen kurgutõvest. Vabandust ... New York Times?“

Olen peale küsimuse esitamist kohe enda peale pahane. Ma tean, miks see mees helistab. Ausalt öeldes ootasin seda juba. Ootasin midagi. Võib-olla mitte kohe The New York Timesi, aga siiski midagi.

„Teate küll,“ kõhkleb ta, „see ajaleht?“

„Jah, ma tean.“

„Ma kirjutan lugu teie isast ja tahaksin teiega maha istuda ja rääkida. Kas võiksin teile kohvi välja teha?“

„Vabandust,“ ütlen uuesti teda katkestades. *Persse*. Miks ma pidevalt vabandan? Hingan sügavalt sisse ja proovin uuesti. „Mul pole selle kohta midagi öelda.“

„Chloe,“ ütleb ta.

„Doktor Davies.“

„Doktor Davies,“ kordab ta ohates, „varsti on aastapäev. Kaks-kümmend aastat. Olen kindel, et te teate seda.“

„Muidugi ma tean seda,“ nähvan vastu, „kakkskümmend aastat on möödas ja midagi pole muutunud. Need tüdrukud on jätkuvalt surnud ja mu isa on endiselt vangis. Miks te ikka veel sellest huvitatud olete?“

Aaron teises otsas vaikib. Ma olen talle juba liiga palju andnud, saan sellest aru. Olen juba rahuldanud tema haiglast ajakirjandustungi, mis toitub teiste haavade lahtirebimisest just siis, kui need paranema hakkavad. Pakkusin talle piisavalt rahuldust, et ta tunneks seda metalli maitset ja januneks enama järele, nagu vees ujuv hai, keda tõmbab vere poole.

„Kuid te olete muutunud,“ ütleb ta, „teie ja teie vend. Avalikus tahaks teada, kuidas teil läheb, kuidas te toime tulete.“

Pööritan silmi.

„Ja teie isa,“ jätkab ta, „võib-olla on ta muutunud. Kas olete temaga rääkinud?“

„Mul pole isale midagi öelda,“ vastan talle, „ja mul pole teile midagi öelda. Palun ärge siia enam helistage.“

Lõpetan kõne ja löön telefoni kavatsetust tugevamini tagasi alusele. Vaatan alla ja märkan, et mu sõrmed värisevad. Lükkan juuksed kõrva taha, püüdes sõrmedele tegevust anda, ja vaatan tagasi akna poole, kus taevas on muutumas sügavaks tindisiniseks ning päike on silmapiiril nagu mull, mis on valmis lõhkema.

Seejärel pöördun tagasi laua poole, haaran koti ja lükkan tooli seistes tahapoole. Heidan pilgu laualambile ja hingan aeglaselt välja, enne kui tule kustutan ja väriseval sammul pimedusse astun.

KOLMAS PEATÜKK

Meil, naistel, on nii palju märkamatuid viise, kuidas me end kogu päeva jooksul alateadlikult kaitseme; kaitseme end varjude, nähtamatute kiskjate eest. Hoiatavad lood ja linnalegendid. Tegelikult on need nii märkamatud asjad, et me ka ise vaevu adume, kui seda teeme.

Lahkume töölt enne pimedat. Auto poole liikudes surume ühe käega koti vastu rinda, teises käes hoiame võtmeid sõrmede vahel nagu relva. Auto on strateegiliselt pargitud tänavavalgusti alla juhuks, kui me siiski ei pääse enne pimedat töölt minema. Läheneme autole ja enne ukse avamist heidame pilgu tagaistmele. Hoiame kõvasti telefonist kinni, nimetissõrm valmis hädaabinumbrit valima. Istume autosse. Paneme ukсед uuesti lukku. Ei seisa niisama. Sõidame kiiresti minema.

Keeran büroohoonega külgnevast parklast tänavale ja sõidan linnast välja. Peatun punase tule juures ja heidan pilgu tahavaatepeeglisse – ma arvan, et harjumusest – ja võpatan peegeldust nähes. Ma näen jube välja. Väljas on umbne, lausa nii umbne, et mu nahk on kleepuv ja otsekui rasvane; minu tavaliselt elutud pruunid juuksed on otstest veidi lakkis, sellist kräsupaad suudab tekitada vaid Louisiana suvi.

Louisiana suvi.

Niivõrd tähenduslik fraas. Ma kasvasin siin üles. No mitte päris siin. Mitte Baton Rouge'is. Kuid Louisianas. Väikses linnakeses, mille nimeks Breaux Bridge, mis on maailma langustide pealinn. Oleme millegipärast selle erisuse üle uhked. Samamoodi nagu Kansase osariigis asuv Cawker City on ilmselt uhke oma viie tuhande naelase nõõrikera üle. See loob muidu mõttetule kohale vähemalt pinnapealse tähenduse.

Breaux Bridge'is elab alla kümne tuhande inimese, mis tähendab, et kõik tunnevad kõiki. Ja veelgi enam, kõik teavad mind.

Noorena elasin suvede nimel. Udused mälestused on nii rikkalikud. Märkasin Martini järves alligaatoreid, karjusin, kui nägin, kuidas nende nõõpsilmad vetikavaiba all varitsesid. Mu vend naeris, kui me vastassuundades jooksu panime ja karjusime: „Hiljem näeme, alligaator!“ Meisterdasime meie hektarilises tagaaias rippuvast sammaltaimest parukaid, järgnevatel päevadel korjasime juustest liivakirpe sügelevatele punastele kohtadele küünelakki määrides. Keerasime värskest keedetud langustidel sabad ära ja imesime pead tühjaks.

Kuid suvemälestustega kaasnevad ka mälestused hirmust.

Olin kaheteistkümnepäevane, kui tüdrukud kaduma hakkasid. Tüdrukud, kes polnud minust kuigi palju vanemad. Oli 1999. aasta juuli ning sellest oli kujunemas järjekordne kuum ja niiske Louisiana suvi.

Kuid ühel päeval see seda enam ei olnud.

Mäletan, et kõndisin ühel hommikul varakult kööki, hõõrusin veel silmadest und ja lohistasin oma mündirohelist tekki mööda linoleumpõrandat. Magasin selle tekiga lapsest saati, mulle meeldisid selle katkised servad. Mäletan, kuidas väänasin tekki närviliselt sõrmede vahel, kui nägin vanemaid murelikult teleka ees. Sosistamas.

„Mis seal on?“

Nad pöörasid ümber, silmad mind nähes suured, ja lülitasid teleka välja enne, kui ma ekraani nägin.

Enne, kui ma nende *arvates* ekraani nägin.

„Oh, kullake,“ ütles isa minu poole kõndides ja mind tavapärasest tugevamini kaisus hoides, „pole midagi, kullake.“

Aga see polnud midagi. Isegi siis teadsin ma, et see pole midagi. See, kuidas isa mind hoidis, kuidas ema huul värises, kui ta pilgu akna poole pööras, täpselt nagu Lacey l täna pärastlõunal, kui ta sundis end jõudma tõdemuseni, mida ta oli kogu aeg teadnud. Arusaam, mida ta oli püüdnud minema suruda ja ühtlasi teeselda, et see ei vasta tõele. Mu silmad tabasid seda erepunast pealkirja ekraani allservas, mis oli juba minu psüühikasse söövitatud; see oli sõnade kogum, mis muutis minu praegust elu igaveseks.

KOHALIK BREAUX BRIDGE'I TÜDRUK LÄHEB KADUMA

Kaheteistkümnendaastasena ei ole pealkirjal *TÜDRUK LÄHEB KADUMA* sama pahaendeline mõju kui vanemaks saades. Mõistus ei hüppa automaatselt kõikide kohutavate võimaluste juurde: inimrööv, vägistamine, mõrv. Mäletan, et mõtlesin: kadunud *kuhu?* Arvasin, et äkki ta on eksinud. Mu perel oli üle nelja hektari maad. Eksisin mitmeid kordi ära, kui püüdsin rabas kärnkonnasid või uurisin kaardistamata metsaalasid, kraapides puu koorele oma nime, või ehitasin samblastest tokkidest kindluseid. Jäin isegi korra kinni väiksesse koopasse, mis oli mingi looma kodu ja mille kipras sissepääs oli samaaegselt nii hirmutav kui ka ahvatlev. Mäletan, kuidas vend sidus mu pahkluu külge vana nõõrijupi, kui mina kõhuli heitsin ja end külma, pimedasse tühjusesse vingerdasin, lambiga võtmehoidjat kõvasti huulte vahel hoides. Lasin pimedusel ennast tervenisti alla neelata, kui ise aina sügavamale roomasin – ja lõpuks see kabuhirm, mis mind valdas, kui mõistsin, et ma